ಎಲ್ಲರೂ ಬರುತ್ತಾರೆ, ಹೋಗುತ್ತಾರೆ; ಜ್ಞಾಪಕವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಠಾಕೂರರು ಯಾರನ್ನಿಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತಂದಿದ್ದಾರೊ, ಅವರಿಗಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಬೇಕು – ಯಾರು ಕಣ್ಣ ಮುಂದೆ ಇರುವರೋ, ಯಾರು ದೂರದಲ್ಲಿರುವರೋ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅವರಿಗೋಸ್ಕರ. ಈ ಹುಡುಗರೆಲ್ಲ ಸಂನ್ಯಾಸಿ, ಅವಧೂತ, ಪರಮಹಂಸ ಗುರುಗಳ ಸಮೀಪ ಇದ್ದರೂ ಅವರಿಗೆ ವೈರಾಗ್ಯ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡುವುದು? ನಮಗೆ ಪೂರ್ವ ಜನ್ಮದ ಸಂಸ್ಕಾರವಿತ್ತು, ಬದುಕಿಕೊಂಡೆವು.

''ಎಷ್ಟೊಂದು ರೀತಿಯ ವೈರಾಗ್ಯಗಳು ಬರುತ್ತವೆ! ತುಲಸೀದಾಸರು ಅಳತ್ತಾ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ, ತಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿಯ ತಂದೆಯ ಮನೆಗೆ. ಹೆಂಡತಿಗೆ ನಾಚಿಕೆ. ಆಕೆ ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ನುಡಿದಳು 'ನಿಮಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಿಲ್ಲವೆ? ಅಯ್ಯೋ! ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ರಕ್ತ–ಮಾಂಸಗಳ ಮೇಲಿದ್ದಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಭಗವಂತನಾದ ರಾಮಚಂದ್ರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಮೇಲಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು.' ಕೊನೆಗೆ ತುಲಸೀದಾಸರು ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ವೈರಾಗ್ಯದತ್ತ !

''ಬಿಲ್ವಮಂಗಲನಿಗೆ ಚಿಂತಾಮಣಿ ವೇಶ್ಯೆಯ ಮೇಲೆ ಎಂಥ ಆಕರ್ಷಣೆ! ಪಿತೃಶ್ರಾದ್ಧವನ್ನೂ ಮುಗಿಸದೆ ಬಿರುಗಾಳಿಯಲ್ಲೇ, ತೇಲುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಣವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನದಿ ದಾಟಿ, ಹಾವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಗೋಡೆ ಹಾರಿ, ಇಂಥ ವಿಷಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೂ ರಾತ್ರಿ ಹಾಜರು! ಚಿಂತಾಮಣಿ ಮೊದಲು ಕೋಪಗೊಂಡರೂ, ನಂತರ ಕರುಣೆಯಿಂದ ಹೇಳಿದಳು: 'ಅಯ್ಯೋ! ಈ ಆಕರ್ಷಣೆಯ ಒಂದು ಕಣವಾದರೂ ಕೃಷ್ಣನ ಮೇಲೆ ನಿನಗಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ!' ಆ ಒಂದು ಮಾತಿಗೇ ಅವನು ಮನೆಬಿಟ್ಟು ನಡೆದ. ಈ ರೀತಿ ಅತ್ಯಂತ ವಿರಳ.

''ಶೇಖ್ ಸಾದಿ ಬಾವಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ, ಹಗ್ಗ ಕಲ್ಲಿಗೆ ತಿಕ್ಕಿ, ಕಲ್ಲು ಸವೆದು ತುಂಡಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಆಗಲೇ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರೇರಣೆಯುಂಟಾಯಿತು. 'ಏನು! ಸಂಸಾರ ಬಂಧನ ಕಡಿಯುವುದಿಲ್ಲವೆ?' ಅಂತ.

''ಒಬ್ಬಾತ ರಾಜ ಒಬ್ಬ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾನೆ, 'ಸಂಸಾರ ಬಂಧನ ಹೇಗೆ ಕಳೆದುಹೋಗುತ್ತದೆ?' ಅಂತ. ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಅರಮನೆಯ ಗೋಡೆಯ ಬಳಿಗೆ ರಾಜನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ, 'ಕಂಬವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೋ.' ರಾಜ ಕಂಬವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ. ಆಗ ಸಂನ್ಯಾಸಿ, 'ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು' ಎಂದ. ರಾಜ ಕಂಬವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ. ಆಗ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಹೇಳಿದ, 'ಸಂಸಾರವೂ ಹೀಗೆಯೇ; ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತದೆ.'

''ಠಾಕೂರರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು: 'ಯಾರಾದರೂ ಸಾಧುಗಳಾಗಬಲ್ಲರೇನು? ಇಲ್ಲ; ಯಾರಾದರೂ ತಾಳೆಯ ಮರದಿಂದ ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೆಳಗೆ ಹಾರಬಲ್ಲರೇನು?' ಸಾಧುವಾಗುವುದೆಂದರೆ ಅದೇನು ಸುಲಭದ ಮಾತೆ? ಅದಕ್ಕೆ ಎಂಥ ಸಾಹಸ ಬೇಕು, ಎಷ್ಟೊಂದು ಧೈರ್ಯವಿರಬೇಕು! ಭಗವಂತನ ಮೇಲೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅವಲಂಬನೆ ಹೊಂದಿರಬೇಕು, ಆತನಿಗಾಗಿ ತನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಬೇಕು.''

ಸ್ವಾಮಿ ಪರಮಾನಂದರಿಗೆ ಪರಿಚಿತರಾದ ಮಿಸ್ಟರ್ ಫಿಲಿಪ್ (ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಪರಮ ಚೈತನ್ಯ) ಕ್ಯಾಲಿಫೋರ್ನಿಯದ ಆನಂದಾಶ್ರಮದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಆತ ಬಹಳ ಆನಂದಭರಿತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಕೆಲಸ ಹಾಗೂ ಜಪಧ್ಯಾನಗಳಿಂದ ಜೀವನ ಪಥದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಸ್ವಾಮಿ ಪರಮಾನಂದರು ಅಮೆರಿಕಾಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಲು ಅವನಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಬಾಬಾ ಕೂಡ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯಿಂದ ಅಮೆರಿಕದ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಾಮಿ ಪರಮಾನಂದರಿಗೆ ಬಾಬಾ ಒಂದು ಪತ್ರ ಬರೆಸಿದರು.

''ಪ್ರೀತಿಯ ಪರಮಾನಂದ,

ನೀವುಗಳು ೩೦ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅಮೆರಿಕಾದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಅಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಕಾರ್ಯದ ನಂತರ ನೀವು ಹೊಸದಾಗಿ ಏನನ್ನಾದರೂ ಸಾಧಿಸಿದ್ದೀರೆಂದು ಹೇಳಬಲ್ಲೆಯಾ? ಅಲ್ಲಿನ ಸಮಾಜ, ಜೀವನವನ್ನು ನಿಮ್ಮಿಂದ ಸ್ಪರ್ಶಮಾಡಲಾಗಿದೆಯೆ? ಸ್ವಾಮೀಜಿ, exchange of ideas - exchange of men (ಭಾವನೆಗಳ ವಿನಿಮಯ, ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ವಿನಿಮಯ) ಇದನ್ನೇ ಬಯಸಿದ್ದರು. ಅವರು ಸ್ವತಃ ೩–೪ ಮಂದಿಯನ್ನು ಆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದರು. ಅನಂತರ? ನಾವಾದರೋ ನಮ್ಮ ಸುಮಾರು ೨೦ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ, ಬುದ್ಧಿವಂತರೂ ಆದ ಯುವಕರನ್ನು ಆ ದೇಶದ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೇವೆ; ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಪಾತವಾಗಿ ಆ ದೇಶ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಜನರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದೆ? ಅದಲ್ಲದೆ ಪರಮ ಚೈತನ್ಯನು ಇಲ್ಲಿದ್ದು ಕೆಲಸಮಾಡಿದರೆ, ಅದರಿಂದ ತೊಂದರೆಯಾದರೂ ಏನು? ಅವನು practical ಹಾಗೂ ಇಂಜಿನಿಯರ್. ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅಂತಹವರಿಂದಲೇ ಉಪಯೋಗ.

''ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತನ್ನು ಅವನಿಂದ ಕೇಳಿದ್ದೆ, ಅಮೆರಿಕ ಎಂದರೆ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರು ಎಂದಲ್ಲ; ಅಲ್ಲಿಯೂ ಬಡವರಿದ್ದಾರೆ, ಅವರ ಕಷ್ಟ, ಸಂಕಟ, ಅಭಾವಗಳೂ ವಿಪರೀತ. ಅವರ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರಿದೆ. ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿರಾಹಾರದಿಂದ ದಿನಗಳನ್ನು ಕಳೆಯಬೇಕು, ಚಳಿಗಾಲದಲ್ಲಿ ಕೋಣೆಯ ಸಂದುಗಳಿಂದ ಬೀಸಿ ಬರುವ ಮೈ ಕೊರೆಯುವ ಶೀತಲಗಾಳಿ ಜೀವನವನ್ನು ದಾರುಣವಾಗಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ನೀವೇನಾದರೂ ಮಾಡಿದ್ದೀರೇನು? ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ, ನಾನೇನಾದರೂ ಆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಅವರ ನಡುವೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ, ಅಲ್ಲಿಯೂ ಇಂತಹ ಸೇವೆಯಲ್ಲೇ ಮುಳುಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇತಿ ನಿನ್ನ –''

(ಮುಂದುವರಿಯುವುದು)

''ಒಳ್ಳೆಯವನಾಗು. ನಾನು ತೃಣಮಾತ್ರದವನು ಎಂಬ ನಮ್ರತೆ ನಿನ್ನಲ್ಲಿರಲಿ. ವೃಕ್ಷದಂತೆ ಸಹನಶೀಲನಾಗಿರು. ಭಕ್ತನೆಂದರೆ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ನಾಶ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಸ್ವತಃ ಭಗವಂತನೇ ಸರ್ವರಲ್ಲೂ ಇದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಅವನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಯಾರು ಪರಮಾತ್ಮನ ನಾಮೋಚ್ಚಾರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೋ ಅವರು ಅವನ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗುತ್ತಾರೆ.''

– ಚೈತನ್ಯ ಮಹಾಪ್ರಭು